

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Cel mai prețios dar de Crăciun.

Luptătorii se însuflețesc simțind numai o privire a a generalisimului asupra lor. Ultimul soldat simte sub aceasta privire forță neînchipuită în sine și e capabil la orice efort. Și noi, care suntem în comitetul „Duminecii” și suntem soldații catolicismului aici în Sighet, am primit o privire a Generalisimului nostru, a *Sanctității Sale Papa Pius al XI-lea* și prin aceea suntem însuflețiți de un sentiment avântat și mare.

Entuziasmul nostru însă nu va fi trecător, căci ochii care ne-au dăruit privirea nu sunt numai ai *Generalisimului*, ai *Domnitorului* peste toată suflarea catolică, dar și ai *Sfântu-*

lui Părinte. Această privire a fost împreună cu binecuvântarea lui și această binecuvântare ne va fi bucuria și tăria noastră în viitor.

Mons. Dr. Emil Iuga, Preot român din Roma, Prelat al Casei Sanctității Sale Papa Pius al XI-lea a avut bunăvoința, pentru care îi exprimăm marea noastră recunoștință, să prezinte un număr din „Dumineca” Sfântului Părinte. Iată ce ne scrie Mons. Iuga într-o scrisoare particulară:

„In 2 Decembrie c. am avut prilejul și cinstea să-l pot prezenta *Sfântului Părinte*. Sanctitatea Sa cu multă bunăvoință s'a îndurat a spune că binecu-

vântă toată munca și pe toți din comitetul de redacție.

Aceasta știre sunt sigur că va cauza tuturilor, cași mie, o deplină bucurie.

Mai mare mângăiere, toți aceia cari zi de zi vă străduiți cu devotament pentru „Dumineca,” nici nu ați putut avea, căci este satisfacția ce o primiți din partea Vicarului de pe pământ al blândului Galilean.”

Mai valoros dar de Crăciun n'ar fi putut primi „Dumineca” noastră, decât binecuvântarea aceasta, prin care am primit harul Aceluia, care s'a născut în Betleem.

Noaptea de Crăciun.

Adorație. Rugăciune.

Peste pământul Țării Românești s'a întins covor necuprins de zăpadă. Cerul albastru înflorit de stelutele de argint, îl învâluște într'o pulbere de lumină albăstrie.

Pe cărările acestea de vis, ne vîi Tu, Prunc Prea-Adorat...

Cu cea mai adîncă smernie ne plecăm genunchii înaintea Ta, Slăvite Prunc... căci Tu ești Pacea, Tu ești Impăcarea noastră cu Cerul, Tu ești Iubirea, Tu ești Isvorul vieții ce nu moare.

A-Tot-Puternice Prunc, unește-ne pe toți Români într'un singur gând, într'o singură inimă pe care să Ți-o închinăm Ție, într'o singură vrere de bine pe care să Ți-o așternem la picioa-

rele voinții Tale Dumnezeiești.

Dă-ne credință însuflețită, care să se ridice în flăcări spre tronul Tău Dumnezeesc, credință neispită, credință neînvinșă, care să lumineze și celor ce vin după noi...

Doamne, ajută-ne să nu pierdem limba strămoșilor noștri, ca rugăciunea să ne fie mai arzătoare în cuvintele zămislite de-odată cu sângele lor, cuvinte care poartă pecetea veacurilor, cuvinte înobilate de suflul credinții, giuvaeruri vechi, împărătești.

Fă, ca adevărul să învingă minciuna și toată intriga, țesută în întunecime contra scumpei noastre patrii.

Octavia Corodeanu.

Și ei sălaş nu au aflat.

Admirăm supunerea Mariei și a lui Iosif, ca ei îndată cele a venit la cunoștință porunca Cesarului August, ca toată lumea să se înscrie, la moment au plecat la Vifleim, fără șovăire, fără să se gândească, fără să se opună, afirmând ca ei au drept la o atitudine specială, avându-se în vedere situația lor, nu să scuzau cu anotimpul iernatic, cu nevoile indispensabile, cari conveniau Vergurei. Ei au fost ascultători în butul tuturor pericolelor. Oare suntem noi așa de ascultători?

Sosind Maria și Iosif în Vifleim, la toate locurile de adăpost au fost refuzați, pentru-ca erau săraci. Câte voarbe am fi

schimbat noi, de am fi ajuns în astfel de împrejurări?

Domnul nu a schimbat ordinea naturei, n'a micșorat frigul, n'a făcut mai sensibilă inima locuitorilor, de și era vorbă de Fiul său, care era să se nască. Domnul nu face nimica, ci lasă să urmeze evenimentele după firea lor naturală, ca și prin aceasta să ne învețe a ne supune evenimentelor ce ne înconjoară, dispozițiilor superiorilor, accidentelor, neplăcerilor și adversității timpurilor.

Știind acestea, oare cere vom noi încă în tot minutul minuni dela Dânsul, ca să decline dela noi și cea mai mică suferință? Și ne vom tulbura oare și ne

vom scandaliza dacă Dumnezeu nu va face aceasta pentru voia noastră?

Oare cum ne am fi purtat noi, dacă noi am fi locuit în Vifleim, și dacă dela noi ar fi cerut Iosif adăpost pentru Vergura și pe seama lui proprie? Așa, că cu nespusă bucurie l'am fi primit pre ei și casa noastră întreagă o am fi pus la la dispoziția lor?

Iată de lung șir al anilor bate Isus la ușa inimei noastre pentru ca să între. Cum îl primim noi pe El? Oare nu închidem și noi înaintea Lui această ușă, cum o au făcut aceasta locuitorii Vifleimului? Și dacă l-am primit nu-L și refuzăm îndată indignați?

Noi cari disprețuim pe evrei pentru purtarea lor cu ocazia nașterii și morții lui Isus, oare nu astfel am fi făcut și noi?

Atâta drepti au dorit să-L vadă și n'au văzut pe Acela, care era obiectul așteptării alor generațiuni evreiești întregi, în restimp de patru mii de ani. Pe acela cărui mulțumim toată fericirea noastră atât în viața aceasta cât și făgăduința acestei fericiri în viața cea de veci. El a venit și trăește în continuu în mijlocul nostru. El trăește cu noi și El nu va muri niciodată și mulțumită Dânsului, pentru că nici noi nu vom muri pentru totdeauna, ci vom învia, ca să fim fericiți împreună cu Dânsul.

Ce adevăr mângăitor, al carui zor și chezeșie e sărbătorea atât de frumoasă a Crăciunului. Dă Doamne Isuse ca noi să Te regăsim în moarte, noi cari eram osândiți la moartea cea de veci, deci astfel viața Ta s'a făcut viața noastră ca să nu murim noi pe veci. Că cu cât mai drag vom părăsi cele pământești cu atâta mai mult ne vom apropia

de Isus Hristos. Și dacă am ști să părăsi toate, atunci l-am afla de a totului pe Dânsul.

Să mergem deci la ieslă, ca acolo la picioarele dumnezeies-

cului prunc să învățăm sublima știința a abnegației, ca astfel, Isus Hristos să ne fie totul întru toate. (Livre d'Offices de Prières et de Meditation.)

Dăruiește-mi inima ta !

Sfântul Ieronim merse odată la Belleem, ca să sărbătorească acolo Nașterea Domnului. La miezul nopții căzu în genunchi în peștera sfântă, unde Pruncul divin a venit pe lume și se gândi: — Mântuitorul a iubit pe oameni mult de tot, pentru ei a părăsit cerul cu toate bucuriile lui, ca să ia locuință în această sărăcăcioasă peșteră. — Entuziasmat de acest cuget strigă: „O, Copil dumnezeiesc, care așa de mult m'ai iubit, cum să te iubesc? Ce să-ți dăruiesc ție? Vrei toate bunurile și toată averea mea?”

Și auzi vocea dulce a Pruncului Isus: „Al meu este cerul și pământul, ce să fac eu cu averea ta?” Ieronim continuă: „Poate vrei înțelepciunea mea întreagă, toată știința mea, toate cărțile ce le-am scris?” Și iarăși auzi răspunsul: „Eu sunt veșnicul Adevăr și nu-mi lipsește înțelepciunea ta!” — „Să-ți cânt cântecele cele mai frumoase?” — fu întrebarea nouă a lui Ieronim. Și vocea Pruncului i-a răspuns: „Îngerii mei îmi cântă așa de frumos, încât nici un muritor nu-i poate întrece!” — „Îți aduc dar flori bine mirositoare, să-ți fie peștera aceasta pustie împodobită,” — zise Ieronim. Dar Pruncul i-a răspuns: „Ale mele sunt și florile și dacă vreau îmi răsar chiar în stânca aceasta.” Auzind aceste Ieronim, cu sfântă nerăbdare strigă: „Copile, atunci ce să-ți dăruiesc?” Și

primi răspunsul: „Dăruiește-mi inima ta!”

„Dăruiește-mi inima ta!” — Aceasta invitare ne chiamă și pe noi la grotă în care s'a născut drăgălașul Copil, izvorul fericirii noastre. Deci să ne grăbim și să ne retragem inima dela persoanele sau lucrurile cari ne-au răpit-o. Dacă e robită de vre-un sentiment ticălos, să o eliberăm; dacă e legată de praf, să o deslegăm; dacă diavolul, trupul și lumea o țin cu trei lacăte închise, să le deschidem acelea; ca așa inima noastră liberă, curată și încrezătoare să sboare la leagănul scumpului și micului Isus. Să-i spună lui: „Iată-mă, sunt aici, te iubesc și sunt fericită. Am sosit cu ocoluri, dar totuși am sosit. Îți mulțumesc că te-ai coborât din cer, pentru mântuirea mea. Îți mulțumesc, că m'ai chemat! De acum înainte nu vreau altceva, decât ce vrei Tu și nu cunosc alt stăpân decât pe Tine. Dar te implor: curăția, pacea și iubirea ta să nu mă părăsească, căci numai atunci vciu rămâne tare!”

Dr. Irina Berinde.

Un dar frumos. Domnul Ioan Martin din Sighet a dăruit pentru scopurile Agru-lui din Sighet suma de 1000 Lei. Inșutit va primi răsplata dela Acela, Care nimănu nu-i rămâne dator.

Familia.

Căsătoria ca taină e milostenia nemărginită a lui Dumnezeu. Mâna Lui creatoare a pus hotare tuturor ce viețuiesc și se mișcă pe pământ și în univers. A pus alvia râurilor, lacurilor și mărilor.

Tot așa a făcut alvie Domnul și vieții omului și aceasta alvie este familia. Familia bazată pe taina căsătoriei este izvorul sfințit al neamului omenesc. Și doară nici în un domeniu al universului n'a adunat într'un loc atâta frumseță și gingășie mână creatoare a lui Dumnezeu, ca și în familie.

Familia este coroana celor mai sublime realizări a lui Dumnezeu. Intemeind familia, frumseța, necesitatea familiei a înscris-o în sângele, în nervii, în sufletul omului, în istoria omenirii, precum și în marea carte a descoperirilor supranaturale. Una dintre tainele cele mai misterioase este familia.

Cumcă ce mare importanță a dat și dă Dumnezeu — făcătorul cerului și al pământului, văzutelor tuturor și nevăzutelor, — familiei putem vedea, că însuși opera mântuirii neamului omenesc a pus-o în cale, plecând din familie.

Viața Familiei Sfinte din Nazaret a fost, este și va fi până la sfârșitul veacurilor un exemplu ideal al tuturor familiilor.

În Sfânta Familie din Nazaret, vedem în locul mamei, femeia femeilor pe Mama Vergură, lângă dânsa pe omul muncitor în tăcere și fără șgomot: Sf. Iosif, și între ei doi crește și să desvoltă din pruncul Isus bărbatul îngândurat, Omul-Dumnezeu, Răscumpărătorul lumii. Ce minunată și într'adevăr dumnezeiască închipuire a ideii de familie, așezând în familie Dumnezeu Tatăl, în persoana

lui Isus, pe Fiul său — a doua persoană dumnezeiască — sub ocrotirea Vergurei Maria, ca Mama lui Dumnezeu. Ce minunată taină și exemplu deodată.

Mântuitorul asemenea, pentru ca se sfințească pentru toate timpurile ideea sublimă despre familie, cea mai mare parte a a vieții sale pământești — adică 30 ani — a petrecut în sânul familiei, pentru a arăta în fața lumii întregi, grandoarea, importanța și misiunea lumească a familiei.

Sfințenia căsătoriei ocrotește și protejează viața în familie.

Pentru că, precum frumseța, și sănătatea unui pom atârână de tăria crengilor, iar bunătatea poamei de tăria rădăcinilor, tot așa bună starea și bunul mers al societății omenești atârână în primul rând de sănătatea familiei, cum ne spune și Sf. Ap. Pavel: „de este rădăcina sfântă, sunt și ramurile.” (Rom. II 16.) Dacă rădăcina e bolnavă, sunt bolnave și crengile. Tot așa ce este contrar cu idealul stabilit însuși de Dumnezeu privind și familia, are ca urmare inevitabil descompunerea și distrugerea ordinii sociale, deci întărirea, ocrotirea vieții familiare, este cea mai prețioasă muncă socială.

Statul și societatea să pot adresa astfel familiei: viața ta este viața noastră și moartea ta e deodată și moartea noastră.

Ce neprețuite comori sunt depuse și păstrate în familie. Tata—stâlpul și puterea, mama —sufletului, pruncii—florile pe arborul mistic al lui Dumnezeu, iar vatra în jurul căruia să așeze iubirea, grațitudinea, și credința familiară. Pare că bunul Dumnezeu a înmagazinat în familie cele mai frumoase și gingașe idei, astfel ca într'adevăr familia este tezaurul miraculos al comorilor dumnezeiești.

În ce splendoară trebuie deci

să lucească Fiul, Mamei Vergure. Răscumpărătorul lumii, care dintr'o simplă legătura naturală a așezat căsătoria pe piedestalul tainelor și astfel rădăcinele vieții sociale le-a adâncit în ogorul harurilor dumnezeiești.

Nu avem azi mai arzătoare problemă socială ca și chestia familiei. Și trebuie să constatăm, că sunt sterpe și inutile toate conferințele și anchetele ce să țin în lung și lat pe lumea întreagă pentru stavilirea divorțurilor și chestia copiilor în afară de biserica și cu neglijarea poruncilor evanghelice, și parcă ni se sfășie inima de durere, știind că abia mei este viața fericită familiară.

Nu ne trebuie altceva să ne con-

vingem despre acest fapt dureros, decât numai să privim în jurul nostru, nu e nici de lipsă să mai cetim ziare, publicațiuni despre pertractările ținute în fața instanțelor judecătorești, să mai ascultăm ce spun în privința aceasta doctorii, sociologii, nu avem lipsă să cetim piesele teatrale moderne, să vedem filmele cinematografice, sau chiar literatura zisă frumoasă, nici decum cea obscenă și ne vom convinge complectamente că nu avem nici o altă chestie mai urgentă de asanat decât asanarea vieții familiare, datorie față de Acela care a întemeiat-o.

În primul rând Agru-l este chemat să pretindă și să lucre pentru această asanare.

După A Gálly

O mare greșală de îndreptat

După unirea din 1918, noi Românii uniți — în marea noastră bucurie națională pentru libertatea națională — am făcut o mare greșală, în ce privește școalele.

Atunci noi am crezut, că statul român, care intră în moștenirea statului maghiar, prin școalele care ni le va crea, ne va proteja aceea ce este mai sfânt în sufletul nostru: credința catolică, în forma ei românească... Dar nu s'a întâmplat așa. Nu putem să zicem că din rea credință, ci mai mult dintr'o neglijență generală, care caracterizează Statul român, în ai da cuvenita importanță credinței și Bisericii.

Deși în stema Țării noastre citim cu atâta plăcere vorbele „Nihil sine Deo,” adică nimic

fără de Dumnezeu, ni se pare că la noi puține se fac cu Dumnezeu, adică isvorite dintr'o credință adâncă și dragoste adevărată față de religie și față de aceea ce îi dă credința sufletului omenesc. — Din această cauză, nicăiri în lume nu găsim mai multe suflete goale, decât tocmai în capitala țării noastre. Nicăiri nu se ia în mai multă bătaie de joc, aceea ce în alte locuri inspiră cea mai sfântă pietate, fie religie, fie naționalism, fie umanitarism: toate sunt luate în „Zeflemed“.

Dar noi n'am observat acest lucru. Din această cauză și din vina unora din învățătorime, cari n'au mai vrut să slujească și Bisericii; — poate apoi — că și din cauza greutăților bănești ne-am lăsat școalele noastre pe

seama Statului ; învățătorii noștri copiii și școalele noastre de tot numai în grija altora. Biserica a rămas să privească numai și să plângă, dacă aceeace — sub stăpânire străină și împrejurări vitrege a clădit — vede acuma spulberat în vânt ...

Dar de ce este vorbă ?

După unire, în școalele noastre române unite, cași în școalele statului au început să stea în aceleași bănci, creștini și necreștini, români și neromâni .. Și românii, fiind mai desbrăcați și mai fără de cărți au ajuns să nu mai umble la școală, iar cari umblau neavând cele necesare, au rămas repetenți .. ieșind absolvenți ai celor IV clase primare, mai mulți necreștini decât creștini ...

In special, în Maramureș stau lucrurile astfel.

De exemplu în Sighetul cel cu 7000 credincioși români uniți, abia dacă sunt 30 de absolvenți români greco-catolici ai celor patru clase primare.

Adecă în România-Mare și creștină, românii și creștinii — din cauza amestecului în școli — rămân fără învățatură de carte românească.

Dar sunt și alte necazuri. In școalele noastre au intrat ca învățători oameni, poate foarte buni și pregătiți, dar cu altă credință religioasă decât a noastră ; cu alte datini .. și nu o dată cu gânduri să schimbe credința noastră .. pe care nu o cunosc și nu o iubesc, cu a lor credință ..

Adeca în sat, în locul luminării minților și a apropierii față de idealul religios al catolicis-

mului nostru și a dragostei și înțelegerii dintre deosebitele credințe, a intrat zavistia ...

Apoi în școală, în loc să fie în centrul celor învățate Dumnezeu și credința, căreia să i se încopcie toate celelalte învățături școlare : foarte de multe ori credința în Dumnezeu este înlocuită cu o nepăsare, sau tocmai cu ateismul ..

Cântările bisericesti sunt uitate, rugăciunile cele ce se spun sunt interconfesionale ..

Adeca în școala noastră de stat urmașa școlii confesionale, în locul unui învățământ care creiază suflete, care cred în Dumnezeu și românism, se creiază suflete reci, care — dacă alte împrejurări nu le vor ridica — nu vor putea să se înalțe în sbor pentru a creia România cea adevărată, cea visată de toți : România credinții și a dragostei lui Dumnezeu, a binelui și a dreptății. —

Insă, aceeace s'a făcut, odată rău cu greu se poate reface .. De aceea datoria noastră a celorce ne iubim într'adevăr Neamul și vrem adevărata lui înaltare este ca să ne gândim.. pentru viitor, la reinființarea școalelor confesionale, iar pentru prezent la îndreptarea râului, prin mijloacele, pe care le avem la dispoziție.

Mult ar putea să facă pentru aceasta, dacă învățătorii ar învăța copiii de român la cântările bisericesti și i-ar duce regulat la biserică în duminică și sărbători. Aceasta — altcum — o cere și legea dela ei.

Ar trebui ca senatele bisericesti, cari de altă dată țineau

școalele și plăteau învățătorii confesionali să se îngrijească azi de aceea ca toți copiii român uniți să aibă cărți de rugăciuni, catehisme și biblii, ca să aibă din ce să se roage lui Dumnezeu și să învețe a cunoaște adevărurile credinții.

Să-i ajute pe copiii buni, dar săraci cu cărți de școală, ca terminând școala primară să poată trece la școala normală pentru a fi învățători, Numai așa vom putea să avem în șatele noastre învățători de credința noastră, care vor vrea și vor ști să muncească pentru luminarea și ridicarea poporului nostru, dacă ne vom îngriji de cu bună vreme de pregătirea lor.

Școalele de crescut învățători de prin ținuturile noastre sunt năpădite de tineri veniți din alte părți, cari terminând școala, vor ocupa posturi pe aici, iar ai noștri cei buni rămân acasă iar cei slabi aduși la școală de una sau alta ambiție, nu prea pot să facă ispravă. Creierea adevăratului Românism, a celui stăpânit de dragoste și dreptate este azi, iar în mâna bisericilor care vor ști să verse în sufletul urmașilor noștri evlavia față de Dumnezeu și Biserică, din care numai poate să răsară evlavia față de Neam și Țară.

Cu ocazia sărbătorilor dați banul vostru prisositor săracilor. Ce bucurie găsiți în darurile fără înțeles ? E prea mică bucuria cauzată de aceste, față de marea fericire, pe care o dă Dumnezeu celor milostivi.

Cuvinte către tineret.

Să fim credincioși.

de Gh. Condrat stud.

Motto: Fiind bun creștin vei fi și un bun patriot și om deplin, căci numai un om cu frica lui Dumnezeu este gata în orice moment a se jertfi pentru credința și patria sa.

(Urmare)

Un exemplu îl avem în ziua de azi și anume fenomenul social al crizei economice și financiare pe care îl trăim și noi, unde putem observa, că cu toate măsurile luate pentru îndreptarea cu ori ce preț a acestei stări, vedem că este iremediabilă, ba din contră parcă din zi în zi se întesțe tot mai tare. Deci care este motivul și ce ar trebui de făcut? Sunt de luat, măsuri pentru îndreptarea sufletului pe acesta trebuie a-l scoate din criză și atunci când va dispărea criza morală, se va restabili iarăși încrederea și dela sine se va ameliora și criza economică și financiară. Pentru aceasta se impune o viguroasă activitate pe terenul vieții religioase în general și mai ales a tineretului căruia i se impune o pregătire temeinică și durabilă din acest punct de vedere. Să-i explicăm și să-i arătăm că trebuie să tindă chiar ei înșiși spre o intensificare a vieții lor religioase, că trebuie să fie pătrunși de spiritul religiosității, astăzi când paianjenul imoralității își țese firul său nimicitor.

Căci ce sunt puterile omului în fața Creatorului? Ce poți să aflii în lumea aceasta decât numai durere și necazuri multe,

multe în cari află mângăere și fericire, încă pe acest pământ, aceia cari înțeleg și vreau să înțeleagă scopul vieții acesteia. Căci în viață într'adevăr numai acela poate să simtă o liniște, o mângăere sufletească să fie mai fericit ca alții, care este religios, fiind religia satisfacerea celor mai adânci necesități omenești.

Și acești oameni pot îndrăzni? Da, pot. „În lume necazuri și nevoi veți avea, dar îndrăzniți, Eu am învins lumea” — a zis Mântuitorul lumii Isus Hristos. Iată ce înseamnă a fi religios. „Cu cât sunt mai învățat sunt mai religios” — a zis Voltaire unui tânăr din Bretnia. Căci numai jumătățile de cunoștințe te depărtează de Dumnezeu, cele desăvârșite te apropie. Asemănarea ce există între om și Dumnezeu stă în faptul că omul are inteligență și voie liberă. Este ființă rațională. De aceea nu există ființă rațională care să nu aibă religie. La baza tuturor lucrurilor stă religia.

Mintea omenească care se sbate neîncetat după adevăr prin religie vine în legătură cu Dumnezeu, care este izvorul și temelul tuturor adevărilor, fiind El însuși adevărul.

Omul în viață aleargă după fericire iar religia este aceia care îi arată că liniște și mângăiere deplină în afară de Dumnezeu nu există înzadar va căuta.

Religiunea este baza aceia solidă a moralității și a adevăratei virtuți, fără de cari atât individul cât și societatea n'ar putea exista.

Se poate vedea în cursul istoriei universale, că statele sau popoarele acele cari n'au avut la bază morala și credința s'au nimicit total. Fără viață morală nici societate nici stat nu poate să existe nici să înflorească.

Așa dar, astăzi când se încearcă în viața statelor atâtea forme sociale dintre cari unele extremiste amenințând existența statelor și bună starea societății, să întronăm viața morală și să sămănăm credința dea pururea vie a lui Hristos în sufletele tinerelor vlăstare.

Voltaire zice: „Oamenii totdeauna au nevoie de un frâu oarecare: legea înfrână păcatele publice, i-ar religia pe cele interne.” Iar filosoful englez Hume zice: „Căutați un popor fără religie și de-l veți afla vre-odată, fiți siguri, că acela întru nimic nu se va deosebi de fiarele sălbatice.” Căci numai religia e în stare a ridica pe om la o perfecțiune morală.

Spune Rousseau: „Nu înțeleg cum poate fi cineva moral fără religie.” Iar în altă parte tot el spune: Până la o vreme am crezut, că și fără religie pot să fiu fericit, dar amar m'am înșelat.”

„Toate epocile cari au avut ca bază credința au fost cele mai strălucite, înălțătoare și pline de roade, atât pentru contemporani, cât și pentru următori” — a zis marele poet și filosof Göthe.

Prin urmare religia este fundamentul statelor și înainte de toate al familiei. Religiunea fiind cunoașterea temeinică a relațiilor ce există între om și Dumnezeu, arată omului rostul vieții și-l convinge că merită să trăiască pe acest pământ și să îndure neajunsurile zilnice lămurindu-i că viața de aici este numai o pregătire pentru fericirea vecinică.

(Va urma)

Apel.

Mizeria strigă din toate colțurile. Dar sunt încă mulți, cari având mijloace materiale — în preajma serbătorilor, nu știu pe ce să și cheltuiască banii.

Nu este azi cu puțință nici chiar în parte a satisface toate nevoile, pentrucă acele apasă toate straturile sociale. Știm însă, că și răbdarea are margini și aceste sunt cu atât mai depărtate, cu cât cei lipsiți văd barem bunăvoința și silința celor ce sunt în stare a face și fac milostenie. Răbdarea, însă, fără speranță poate să se răsbune, dacă cei năcăjiți văd că puținul ce se face în interesul lor, se face mai mult din alte considerațiuni, nu din iubire creștinească.

Preocupați de aceste gân-

duri suntem de părerea, că trebuie să venim în ajutorul celor nevoiași, chiar acuma în aceste zile, când vom sărbători a 1900-lea aniversare a morții Aceluia, care ne-a pus ca cea dintâi poruncă: „Iubirea.”

E greu să dea acela care el însuși nu are. Dar după o bună chibzuială vom putea constata, că facem cheltuieli vanitose, — mărunte poate în sine, — dar inutile.

A bună oară, cheltuim sume considerabile cu trimiterea felicitărilor de Anul Nou.

Acest obicei azi a deviat prea mult și dintre felicitările trimise azi prea multe sunt banale, prea puține izvoresc din adevărata stimă sau iubire creștinească, dar sunt cu atât mai costisitoare.

Abea vom greși mult dacă afirmăm că de exemplu numa! la noi în Sighet sunt cel puțin 150—200 de persoane cari trimit și primesc astfel de felicitări cu ocaziunea serbătorilor apropiate. O singură persoană cheltuind minimum (pentru o carte de vizită, un plic și porto postal) 2—3 lei, aceasta sumă face 30—45, cei 150—200 de inși au cheltuit 4500—6000 lei.

Suntem la fel și cu cercetarea cinematografului. În loc ca să petrecem acasă în sânul Familiei aceste sfinte serbători, aducându-ne aminte de Sf. Familie, care a îndurat atâta pentru mântuirea noastră, sau să vizităm săracii, bolnavii, năcăjiții, ne ducem la cinematograful cu toții.

Luând la calcul numai pre-

țurile în mediu, o familie cheltuește într'o singură seară 30—40 lei, zece inși trei patru sute lei, deci acele 150—200 de persoane cheltuesc și aici pentru o plăcere foarte problematică vre-o șase—opt mii de lei.

Să mai amintim cheltuelile ce se vor face cumpărându-se ziare, broșuri și reviste mai toate obscene și anticreștine cu sau fără mască.

Afirmăm cu cea mai bună convingere, că acele 150—200 de persoane vor cheltui în cursul acestor serbători, fiecare cel puțin 20—30 de lei, care sumă încă se ridică la cifra considerabilă de trei—șase mii lei.

În rezumat propunem, că pentru ajutorarea săracilor să renunțăm de data aceasta — eventual și până la vremuri mai bune — la obiceiul felicitărilor de An Nou, să sacrificăm barem o singură dată în aceste zile sfinte cercetarea cinematografului, să renunțăm pentru una singură dată de a cumpăra ziarele, broșurile și revistele anticreștine — sau dacă nici cum nu putem fi fără de ele, ca morfinitul fără morfina, — să reducem barem numărul lor iar suma astfel economizată să o trimitem pe adresa Administrației Org. Dumineca sau a biroului Agrului (Sighet, Piața Unirii No. 25.)

Administrația Org. Dumineca și Comitetul Agrului vor cvita sumele astfel primite în Suplimentul Duminecii și vor trimite pe adresa fieștecărui donator care o fi binevoit a tri-

mite o sumă de cel puțin 5 lei un exemplar al acestui supliment. Primind toți donatorii acest supliment, vor primi și felicitările reciproce toți cei anunțați pe lista nominală. Distribuirea sumelor primite se va face prin aceleași organe și felul distribuției asemenea publicat.

Urmând acestui Apel, nu numai săracii, dar și bunul Dumnezeu ne va binecuvânta și făcând astfel vom avea mult mai mare liniște și plăcere sufletească, decât făcând numai risipă de bani.

Iar în fine ce-am făcut? Am trimis odată felicitări de An Nou în o formă nu prea obișnuită până acuma, nu am fost una singură dată la cinematograf și nu am cumpărat în mod obișnuit gazete anticrestine. Doar atâta am fi chiar datori să facem în aceste zile de grea încercare.

— **Cetim în „Vestitorul“.** Doamnele noastre în arena publică. Răspândirea organizațiilor noastre feminine aduce mereu la suprafață noi și noi reprezentante ale sexului frumos pe terenul oratoriei și al conferințelor. Biserica noastră dispune deja de un frumos număr de Doamne cari înfruntă curajoase emoțiile rampei. Să amintim numai câteva: D-na Livia Dr. Boila, distinsa prezidentă generală a Reuniunilor Mariane, D-na Marta Iepure dela Baia-Mare, D-na Elena Dr. Aciu dela Cluj, D-na Maior Safirescu-Bulbuc din București, D-na Eugenia Hopârtean din Blaj, D-na Eliza Dr. Pavel din Beiuș, D-na Alexanerina Dr. Pop din Satu-Mare, Cu plăcere semnalăm apariția în publicitate ca o conferențiară a D-nei Flora Dr. Juga dela Sighet, care a ținut în cadrele Agrului-Sighet o interesantă, fru-

moasă și documentată conferință despre suflet în lumina științei (vezi „Dumineca” No. 49—50 urm.) Felicităm pe D-na Iuga și-i dorim multe urmașe, pretutindeni, în lumea noastră feminină!

Noapte de vis...

Noapte de vis!.. timp prea sfânt!..
Toate dorm pe pământ...
Dar două inimi veghează,
Pruncul dulce visează
Intr'un leagăn de cânt!..

Noapte de vis!.. timp prea sfânt!..
Dumnezeu râde blând...
Pieptu-l varsă iubire,
Lumii de mântuire,
Pace 'n ea aducând!..

Noapte de vis!.. timp prea sfânt!..
Păstorași vin cântând...
Ingerii cânt' „alleluia”,
Nouă vestesc bucuria:
Domnul e pe pământ!..

Sărbători fericite dorim tuturor cititorilor noștri!

Calendar săptămânal.

24 — 30 Decembrie 1933.

- 24. Dumineca ind. Nașterea Domnului. Ap. Evr. 11, 9. Ev. Mat. 1. 1. M. Eugenia.
- 25. Luni. Nașt. Domnului.
- 26. Marți. Nașt. Domnului.
- 27. Miercuri. M. Ștefan.
- 28. Joi. SS. 20 Mii Mart.
- 29. Vineri. Pruncii uc. Ir.
- 30. Sâmbătă. M. Anisia.

